

som moralsk Garant, et Regnskab, hvor der viser sig en stor Forskel, idet der er tabt en Kapital, hvad han ikke i Tide fortæller noget om, hverken til Kreditorerne eller det øvrige Publikum. I Mellemtiden er der imidlertid et andet Regnskab, der ikke er uden Interesse. Det angiver sig at være fra 1. Januar 1907. Det kunde nu tænkes, eller man behøver under alle Omstændigheder ikke megen Fantasi for at tænke sig, at en Udskrift af Bøgerne f. Eks. vilde se noget anderledes ud. Nu bliver Spørgsmaalet: Naar er dette Regnskab for 1907 lavet. Da jeg saa det, tænkte jeg straks: Dette kan ikke være lavet den 1. Januar, thi medens der paa Passiverne baade er opført Aktiekapital og Reservefond, staar der paa Aktivsiden, at 600,000 Kr. ere tabte paa Grund af Tab i Aarets Løb og Nedskrivning af Værdier. Saa sagde jeg til mig selv: Det er dog en Ting, man plejer at underrette Kreditorerne om, at  $\frac{3}{4}$  af Aktiekapitalen er tabt, det er almindelig fair, en Regel at gøre det. Men Hr. Winther og den øvrige Bestyrelse have ikke gjort det, altsaa kan Regnskabet ikke være fra 1. Januar; thi jeg har ikke Lov til at tro, kan og vil ikke tro, at Kammeradvokaten, advocatus regius, i over et halvt Aar, ja, lige til September, vilde lade Kreditorerne i Uvidenhed om, at  $\frac{3}{4}$  var gaaet tabt. Det er ikke anmeldt til Firmaregistret, jeg har spurgt nogle Kreditorer om det, og de have spurgt andre Kreditorer, og over alt lyder Svaret, at ingen har hørt om en Nedskrivning. Derfor gaar jeg ud fra, at dette Regnskab ikke er af 1. Januar, men af 1. Juni eller en lignende Dato. Det siger Hr. Winther selv i „Berlingske Tidende“ ret tydeligt, idet han antyder, at Regnskabet skulde ligge færdigt til Bestyrelsesmødet i Juni Maaned, altsaa et halvt Aar efter, at Regnskabet er sluttet; — hvilken glimrende Orden, glimrende Paapasselighed!

Her burde i Virkeligheden Statsadvokaten være bleven forsigtig. Han siger med Stolthed: Det have vi ikke fortalt Kreditorerne. Men det er netop det fejle, det er det afgørende: Skal man ikke fortælle Kreditorerne, naar Formuen er væsentlig forringet, hvad skulde de saa overhovedet vide? Hr. Winther burde være bleven betænkelig. Naar han i Juni Maaned blev ansvarlig for et saadant Regnskab, skulde han have tænkt sig om og f. Eks. undersøgt Ejendomskontoen, og han vilde da muligvis mellem Aktieselskabets Debitorer have fundet Hr. Køhler personlig, og det vilde igen have givet

Anledning til nogen sund Tvivl. Alt det gjorde han ikke. Han undskyldte sig med: Jeg har ikke Forstand paa den Slags Ting. Det lyder meget plausibelt, at han ikke har Forstand paa den Slags Ting. Jeg maa nu tilstaa, at jeg har aldrig hørt, at der var noget, som en Sagfører ikke havde Forstand paa. Det forundrer mig derfor, at en Kammeradvokat, en københavnsk Sagfører, en Mand, der blandt andet lever af at skrive Skøder, ikke kan bedømme en Ejendom. At han kan tage 300,000 Kr. fejl, har man Lov til at forundre sig over.

Det afgørende er, at han vil fortælle os, at i Juni Maaned, altsaa efter  $1\frac{1}{2}$  Aars Taushed fra hans Side, er der kun 40 pCt. af Aktiekapitalen i Behold. Han fortæller intet til Kreditorerne om Tab og Nedskrivning af Aktiekapital og Reservefond. Jeg tillod mig, da jeg sidste Gang havde Ordet, at fremsætte nogle Bemærkninger, som jeg! da de have givet Anledning til nogen Misforstaaelse, med den højttærede Formands Tilladelse skal oplæse: „En Bekendt af mig havde en for ham stor Sum til gode; jeg sagde da til ham, hvor kan De indlade Dem paa at give en saadan Kredit, naar De ikke har Raad dertil . . . Han svarede: „Der sidder i Selskabet virkelig gode Navne, og Bestyrelsens Formand, der i alt Fald er moralsk ansvarlig for Aarsregnskabet, er de kgl. Statsfinansers Advokat, Hr. Kammeradvokat Winther.“

Lad os sætte, at der er et ungt Firma, som med et vist Held har arbejdet sig op; et saadant Firma er ivrigt efter at faa Kunder. Den paagældende ser en smuk Status med Kammeradvokatens Navn under og tænker da: Jeg kan godt give Kredit. Jeg spørger, om det ikke er ret farligt, at et ungt Firma, naar det handler saaledes, forgæves skal tro paa højttillede Mænds Ord.

Imidlertid, tre Maaneder efter at dette Regnskab af 1907 er underskrevet af Kammeradvokat Winther og udsendt af Bestyrelsen, revideret af en Revisor, der er en højtagtet Mand — jeg maa ganske vist tilføje, at det var en Talrevisor, og en saadan regner kun ud, om Summerne ere rigtigt talte sammen, hvad jeg ikke tvivler om, de ere, thi jeg har ikke talt dem efter, jeg er overbevist om, at baade Hr. Winther, Talrevisoren og Bogholderen kunne nydeligt udregne at 2 og 2 er 4 — tre Maaneder efter faa vi et nyt Regnskab, i Juni have vi et og i September et. Denne Gang er man, tre Maaneder efter,